TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2008. gada 11. septembrī *

Lieta C-265/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunale civile di Roma* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 21. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 4. jūnijā, tiesvedībā

Caffaro Srl

pret

Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C,

piedaloties

Banca di Roma SpA.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits (referents),

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 13. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Caffaro Srl* vārdā — Dž. Barčelona [*G. Barcellona*] un R. Krinkoli [*R. Crincoli*], advokāti,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz S. Fjorentino [*S. Fiorentino*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — K. Dzadra [*C. Zadra*] un S. Šēnbergs [*S. Schønberg*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 24. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvas 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV L 200, 35. lpp.) interpretāciju.

2 Šis lūgums ticis iesniegts tiesvedībā *Caffaro Srl* (turpmāk tekstā — "*Caffaro*"), kreditors, pret *Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C* (turpmāk tekstā — "*Azienda*"), Itālijas valsts pārvaldes iestāde, parādniece, par piespiedu izpildi, apķīlājot parādnieces līdzekļus, kas ir trešās personas *Banca di Roma SpA* (turpmāk tekstā — "*Banca di Roma*") rīcībā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 2000/35 preambulas piecpadsmitajā apsvērumā precizēts:

"Šī direktīva tikai definē terminu "izpildāms spriedums" [izpildraksts], bet nereglamentē dažādas šāda sprieduma [izpildraksta] piespiedu izpildes procedūras un

nosacījumus, ar kuriem šāda sprieduma [izpildraksta] piespiedu izpildi var apturēt vai atlikt."

4 Direktīvas 2000/35 2. pantā ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

[..]

5) "izpildāms spriedums [izpildraksts]" ir tiesas vai citas kompetentas iestādes izdots lēmums, spriedums vai rīkojums par maksājuma tūlītēju samaksu vai samaksu pa daļām, kas ļauj kreditoram piespiedu izpildes ceļā saņemt savu prasījumu no debitora; tas ietver lēmumu, spriedumu vai rīkojumu par maksājumu, kas ir pagaidām izpildāms un paliek tāds, pat ja debitors to pārsūdz."

5 Šīs pašas direktīvas preambulas divdesmit trešajā apsvērumā noteikts:

"Šīs direktīvas 5. pants prasa bezstrīdus prasību piedziņas procedūru pabeigt īsā laikā saskaņā ar valsts tiesību aktiem, bet neprasa dalībvalstīm pieņemt īpašu procedūru vai īpašā veidā grozīt esošās juridiskās procedūras."

6 Minētās direktīvas 5. pantā paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka izpildāmu spriedumu [izpildrakstu] neatkarīgi no parāda summas parasti var saņemt 90 kalendāra dienās pēc kreditora prasības iesniegšanas vai pieteikuma tiesā vai citā kompetentā iestādē ar nosacījumu, ka parāds vai procedūras jautājumi netiek apstrīdēti. Šo pienākumu dalībvalstis pilda atbilstīgi saviem attiecīgiem normatīviem un administratīviem aktiem.

2. Attiecīgie valstu normatīvie un administratīvie akti piemēro tādus pašus nosacījumus visiem Eiropas Kopienā reģistrētiem kreditoriem.

[..]

4. Šis pants neskar Briseles konvenciju par jurisdikciju un tiesu spriedumu izpildi civillietās un komerclietās."

Valsts tiesiskais regulējums

7 1996. gada 31. decembra Dekrētlikuma Nr. 669, kas pēc grozījumiem, kuri izdarīti ar 1997. gada 28. februāra likumu Nr. 30, kļuvis par likumu, ko groza 2000. gada 23. decembra likuma Nr. 388 147. pants (parasts papildinājums *GURI* Nr. 302, turpmāk tekstā — "Dekrētlikums Nr. 669/1996"), 14. pantā noteikts:

"Valsts pārvaldes iestādes un publisko tiesību bezpeļņas organizācijas īsteno to tiesu spriedumu un šķīrējtiesu izpildrakstu izpildes procedūru, kas ietver pienākumu samaksāt naudas summu 120 dienu laikā, sākot no izpildraksta paziņošanas brīža. Pirms šī termiņa beigām kreditors nevar veikt piespiedu izpildi, nedz arī izsniegt brīdinājumu."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

8 *Caffaro*, pamatojoties uz izpildrakstu, kas izdots saskaņā ar Itālijas tiesisko regulējumu, ar ko valsts tiesībās transponēta Direktīva 2000/35, uzsāka piespiedu izpildes procedūru pret *Azienda*.

9 Piespiedu izpilde notika, apķīlājot trešās personas *Banca di Roma* rīcībā esošos *Azienda* līdzekļus, pamatojoties uz pavēsti ierasties iesniedzējtiesā, par ko paziņots šīm attiecīgajām personām.

10 *Banca di Roma* 2006. gada 13. jūnija tiesas sēdē iesniedzējtiesai apstiprināja, ka tās kontos atrodas *Azienda* piederošie līdzekļi, un paziņoja, ka ir veikusi apķīlāšanas pasākumus.

11 Šajā pašā tiesas sēdē iesniedzējtiesa atzīmēja, ka piespiedu izpilde tika uzsākta, pirms beidzās Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pantā paredzētais 120 dienu termiņš, ko nosaka kopš izpildraksta paziņošanas brīža.

12 Uzskatot, ka Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pants nav saderīgs ar Direktīvu 2000/35, *Caffaro* lūdza nepiemērot minēto tiesību normu vai, pakārtoti, pieņemt lēmumu par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu Tiesai to interpretācijai, lai Tiesa varētu spriest par minētās valsts tiesību normas saderību ar iepriekš minēto direktīvu.

13 Šādos apstākļos *Tribunale civile di Roma* [Romas Civiltiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, kura kopsavilkums ir šāds:

"Vai Direktīva 2000/35 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pantu, saskaņā ar kuru kreditors, kam ir izsniegts izpildraksts par bezstrīdus parāda piedziņu no valsts pārvaldes iestādes saistībā ar komercdarījuma atlīdzību, nevar to piedzīt piespiedu kārtā, pirms beidzas 120 dienu termiņš kopš izpildraksta paziņošanas brīža šai pārvaldes iestādei?"

Par prejudiciālo jautājumu

14 Vispirms ir jānorāda, ka Direktīva 2000/35 ir jāinterpretē, ņemot vērā tās mērķi un ar to izveidoto sistēmu (šajā sakarā skat. 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-465/04 *Honyvem Informazioni Commerciali*, Krājums, I-2879. lpp., 17. punkts).

15 Šajā ziņā netiek apstrīdēts, ka Direktīvā 2000/35 ir paredzēts tikai iespēju robežās saskaņot dažus maksāšanas noteikumus un praksi dalībvalstīs, lai novērstu maksājumu kavējumus komercdarījumos.

16 Kā Tiesa jau ir precizējusi, minētajā direktīvā ir reglamentēti tikai daži īpaši noteikumi par šādiem kavējumiem, proti, maksājumu kavējuma procenti (3. pants), atruna par īpašumtiesību saglabāšanu līdz samaksai (4. pants) un bezstrīdus parādu piedziņas procedūras (5. pants) (skat. 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-302/05 Komisija/Itālija, Krājums, I-10597. lpp., 23. punkts, un 2008. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-306/06 *01051 Telecom*, Krājums, I-1923. lpp., 21. punkts).

17 Turklāt šajā pašā direktīvā par vairākiem jautājumiem ir atsauce uz valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu. Kā izriet no tās preambulas piecpadsmitā apsvēruma, tas *inter alia* attiecas uz izpildraksta dažādām piespiedu izpildes procedūrām, kā arī nosacījumiem, ar kuriem šāda izpildraksta piespiedu izpildi var apturēt vai atlikt (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, 24. punkts).

18 Konkrētāk, Direktīvas 2000/35 ieviestajā sistēmā tās 5. pantā ir noteikta tikai prasība, ka dalībvalstis nodrošina, ka izpildrakstu, kas definēts šīs direktīvas 2. panta 5. punktā, var saņemt 90 kalendāra dienās pēc kreditora prasības iesniegšanas vai pieteikuma

tiesā vai citā kompetentā iestādē ar nosacījumu, ka parāds vai procedūras jautājumi netiek apstrīdēti. No šā noteikuma attiecībā uz bezstrīdus parādu piedziņas procedūrām izriet, ka direktīvā ir saskaņots tikai minētā izpildraksta saņemšanas termiņš, bet nav reglamentētas piespiedu izpildes procedūras, ko joprojām reglamentē dalībvalstu tiesības.

19 Tomēr ir jāatzīmē, ka tāda valsts tiesību norma kā pamata prāvā nekādi neietekmē termiņu, kurā var tikt saņemts izpildraksts. Tieši otrādi, šāda tiesību norma tieši paredz, ka šāds izpildraksts jau ir kreditora rīcībā.

20 Šādu secinājumu neietekmē Eiropas Kopienu Komisijas arguments, ka Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pants, kurā paredzēts piespiedu izpildes aizliegums 120 dienu laikā, attiecas uz parāda piedziņas procedūru pirms piespiedu izpildes procedūras, kas tādēļ ietilpst Direktīvas 2000/35 piemērošanas jomā.

21 Pat pieņemot, kā apgalvo Komisija, ka minētā 14. panta sekas būtu attālināt piespiedu izpildes procedūras sākuma termiņu, tas nekādi neietekmētu izpildraksta saņemšanas termiņu. Tomēr, kā izriet no šā sprieduma 18. punkta, šis termiņš ir vienīgais bezstrīdus parādu piedziņas procedūras aspekts, kas ir saskaņots minētās direktīvas 5. pantā.

22 Turklāt, kaut arī no iepriekš minētā izriet, ka, piemērojot Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pantu, pagaidu kārtā var tikt apturēta izpildraksta izpilde, tomēr pretēji Komisijas

apgalvotajam tas nenozīmē, ka tiek apdraudēta kreditora efektīva aizsardzība, neievērojot Direktīvu 2000/35.

23 Proti, ne tikai var veikt procedūras, kas ir vajadzīgas maksājuma veikšanai, kā atzīmēja ģenerāladvokāte savu secinājumu 38. punktā, bet arī — kā tiesas sēdē apgalvoja Itālijas valdība — nekādi netiek apturēta *Azienda* rīcība, kas vajadzīga, lai veiktu šā parāda samaksu. Tieši otrādi, parādniecei pārvaldes iestādei saskaņā ar minēto 14. pantu ir jādara viss, lai samaksas procedūra būtu pabeigta 120 dienu laikā.

24 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2000/35 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesību normu kā Dekrētlikuma Nr. 669/1996 14. pantu, saskaņā ar kuru kreditors, kam ir izsniegts izpildraksts par bezstrīdus parāda piedziņu no valsts pārvaldes iestādes saistībā ar komercdarījuma atlīdzību, nevar veikt piespiedu piedziņu, pirms beidzas 120 dienu termiņš kopš brīža, kad izpildraksts paziņots šai pārvaldes iestādei.

Par tiesāšanās izdevumiem

25 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīva 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesību normu kā 14. pantu 1996. gada 31. decembra Dekrētlikumā Nr. 669, kas pēc grozījumiem, kuri izdarīti ar 1997. gada 28. februāra likumu Nr. 30, kļuvis par likumu, ko groza 2000. gada 23. decembra likuma Nr. 388 147. pants, saskaņā ar kuru kreditors, kam ir izsniegts izpildraksts par bezstrīdus parāda piedziņu no valsts pārvaldes iestādes saistībā ar komercdarījuma atlīdzību, nevar veikt piespiedu piedziņu, pirms beidzas 120 dienu termiņš kopš brīža, kad izpildraksts paziņots šai pārvaldes iestādei.

[Paraksti]